

Arrest

nr. 170 626 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Regelmatig verblijf verstreken.

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien de aanvraag in illegaal verblijf is en er ook geen uittreksel is uit de akte van aangifte van huwelijk.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat zij hier verblijft bij haar partner en hun meerderjarige kinderen, eveneens Turkse nationaliteit, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep. Zij wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een naar haar oordeel gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekster geen belang heeft bij haar beroep omdat ze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zal dienen te geven. Ze wijst er hierbij op dat verzoekster geen schending opwerpt van een hogere rechtsnorm.

2.2. Verzoekster betwist in haar middel de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing en houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen die haar situatie kenmerken. De Raad merkt op dat hij steeds moet kunnen nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op, “Moyen pris de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de la violation du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.”

Verzoekster betoogt als volgt :

“Attendu que la partie adverse soutient que la demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé ;
Que celle-ci est arrivée légalement en Belgique pour rendre visite à ses enfant dont la fille est déjà de nationalité belge ;

Que la partie requérante avait donc un séjour autorisé et que le fait de la réconciliation avec son ex épouse et leur commun accord de vouloir se remarier en Belgique est la cause légitime de ce retard ;

Que la requérante vient de déposer un dossier à la commune pour régulariser son statut personnel ;

Qu'en plus, elle vient d'introduire une demande d'autorisation de séjour de longue durée sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'il est hors question dans ces conditions de mettre un terme à sa présence sur le territoire à l'échéance de la période pour laquelle elle était autorisée au séjour ;

Qu'elle préférée, avec raison, se faire régulariser au lieu d'entrer dans la clandestinité en demeurant illégalement sur le territoire ;

Que la requérante ne s'est donc pas mise elle-même et en connaissance de cause dans une situation illégale et précaire ;

Que la requérante invoque comme circonstance exceptionnelle la reconsolidation de son couple et son remariage avec son ex-époux ;e fait d'être intégré en Belgique ;

Que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1950 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on n'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ou de séjour à l'étranger ;

Qu'il en résulte que la longueur du séjour et son intégration ne constituent pas des circonstances exceptionnelles (Conseil d'Etat - Arrêt n° 100.223 du 24/10/2001) ;

Que la requérante vient de démontrer qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (Conseil d'Etat - Arrêt n° 112863 du 26/11/2002) ;

Qu'elle est dans l'impossibilité de réaliser le moindre déplacement temporaire à l'étranger en vue d'y lever l'autorisation de séjour requise sachant que son époux travaille dans le transport en Belgique et qu'elle ne peut pas célébrer en Turquie le mariage toute seule (Conseil d'Etat - Arrêt 114.155 du 27.12.2002) ;

Que de plus la requérante déclare ne plus avoir d'attache dans son pays d'origine et déclare qu'elle se retrouverait toute seule en cas de retour en Turquie ;

Qu'elle a déjà avancé à la commune toutes les preuves en date du 22 février 2016 pour démontrer la réalité de ses allégations qui permettraient de prouver qu'elle est dans l'impossibilité ou la difficulté de regagner temporairement son pays d'origine ;

Que de ce fait la partie requérante conteste la légalité de la motivation de l'acte attaqué ;

Qu'à cet égard, la partie requérante appelle que l'objectif de la loi du 29 juillet 1991 a été de procurer à tous les citoyens une protection minimale contre l'arbitraire administratif en donnant à l'administré la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif et d'organiser ses moyens dans le cadre d'un éventuel recours ;

Que selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit être prise explicite, complète et prudente ;

Que pour ce faire, la décision doit contenir tous les éléments qui permettent d'en comprendre exactement la portée ; (D. Lagasse, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs » J.T., 1991 , p.737) ; que toute décision administrative doit reposer sur une motivation explicite et sur des éléments suffisants, ce qui n'est pas le cas en l'espèce ;

Que la prudence dans la prise de décision administrative recommande qu'elle soit explicite en droit et en fait ;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift allerlei elementen aan die de vaststelling dat zij op illegale wijze in het Rijk verblijft niet onderuit kunnen halen. Dat verzoekster legaal het Rijk is binnengekomen in het kader van een visum kort verblijf, dat ze zich verzoend heeft met haar ex-echtgenoot, dat ze van plan zijn opnieuw te trouwen en dat verzoekster een dossier heeft ingediend bij de gemeente om haar situatie te regelen, zijn elementen die – daargelaten de vaststelling dat ze behoudens het eerste element niet gestaafd worden of blijken uit het administratief dossier – niet inhouden dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan door verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toen ze vaststelde dat de duur van het kort verblijf, dat blijkt uit het administratief dossier waarin zich de aankomstverklaring bevindt toegestaan was tot 30 januari 2016, verstreken is, waarbij ze bijkomend motiveerde *“Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien de aanvraag in illegaal verblijf is en er ook geen uittreksel is uit de akte van aangifte van huwelijk. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat zij hier verblijft bij haar partner en hun meerderjarige kinderen, eveneens Turkse nationaliteit, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”* Verzoeksters intenties voor een lang verblijf maken niet dat ze op legale wijze in het Rijk verblijft.

3.4. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoekster van oordeel is dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met de elementen die zijn vervat in een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat er zich in het administratief dossier geen dergelijke aanvraag bevindt. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan ze niet op de hoogte was toen ze bestreden beslissing trof. Verzoekster toont ook niet aan dat ze een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Zo wordt bij het verzoekschrift enkel een kopie van de bestreden beslissing gevoegd.

3.5. Verzoeksters betoog inzake buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing niet is gesteund op de toepassing van deze bepaling.

3.6. Verzoekster houdt voor dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze daar geen bindingen meer heeft en ze zich aldaar op haar eentje zou bevinden maar dit wordt niet aangetoond. Verzoekster houdt voor dat ze op 22 februari 2016 de bewijzen hiervan heeft overgemaakt aan de gemeente, doch dit blijkt niet uit het administratief dossier.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA